

[Kirkeministeren]

264 b indeholder en præcis beskrivelse af tavshedspligtens genstand. Når det skal afgøres, om en oplysning er hemmelig, kan det derfor blive nødvendigt at søge vejledning i retstraditionen, således som den bl.a. kan udledes af principperne i love og administrative forskrifter samt af retssædvaner og retspraksis på beslægtede områder, jfr. betænkning 998/1984 om tavshedspligt, side 66.

I en række love og administrative forskrifter eller forarbejderne hertil er forskellige typer af oplysninger blevet fremhævet som særligt følsomme. Som eksempel kan nævnes registerlovgivningen, hvor oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold og misbrug af nydelsesmidler og lignende betegnes som rent personlige og anses for særligt følsomme.

Også oplysninger om rent personlige forhold i øvrigt som f.eks. interne familieforhold og skilsmisser vil være omfattet af udtrykket »privatlivet tilhørende forhold«, jfr. kommentar til straffeloven af Per Lindegaard m.fl., 3. udgave, side 300.

3. Kirkeministeriet har i skrivelse af 27. januar 1961, jfr. Ministerialtidende 1961, nr. 15, side 20, bl.a. udtalt, at offentliggørelse af oplysninger om enkeltpersoners deltagelse i kirkelige handlinger under medvirken fra kirkens side såvel i kirkeblade som i andre lokale blade eller dagspressen i hvert fald ikke bør ske, forinden den pågældende kirkelige handling – hvad enten det drejer sig om konfirmation eller ægtevielse, dåb og begravelse – finder sted allerede under hensyn til, at bekendtgørelsen kan udnyttes i erhvervsmæssigt øjemed. Det er endvidere udtalt, at efterfølgende offentliggørelse ej heller bør finde sted, medmindre de pågældende har meddelt samtykke hertil, idet det må skønnes, at den enkelte selv bør være bestemmende i så henseende og eventuelt med føje ville kunne besvære sig over offentliggørelsen som et upåkrævet indgreb i sit privatliv.

Efter straffelovens § 152, stk. 1, omfatter tavshedspligten ikke blot, hvad en person i offentlig tjeneste eller hverv har erfaret som hemmelighed, men også hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, jfr. betænkningen om tavshedspligt, side 86 f. I overensstemmelse hermed skal en tjenestemand ifølge tjenestemandslø-

vens § 10, stk. 2, bl.a. iagttage tavshed med hensyn til forhold, hvis hemmeligholdelse bliver ham foreskrevet. Hvad der er hemmeligt og dermed undergivet tavshedspligt, beror derfor i de her omhandlede tilfælde på bestemmelser uden for straffeloven og tjenestemandsløven. Det kan være forskrifter i andre love eller administrativt fastsatte regler i form af bekendtgørelser og cirkulærer, herunder forretningsordener, eller konkrete tjenestebefalinger, dvs. mundtlige eller skriftlige pålæg.

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmål S 869 (1984-85) om videregivelse af oplysninger om konfirmation m.v. har kirkeministeriet givet udtryk for, at ministeriet ikke vil blande sig i disse forhold, men at det fremtidig må kunne overlades til de ved kirkerne ansatte i det enkelte tilfælde at tage stilling til, om der kan gives udenforstående oplysninger om en kirkelig handling. Der er dog ikke tale om, at kirkeministeriet i forhold til den ovennævnte skrivelse af 27. januar 1961 har ændret indstilling til selve spørgsmålet om beskyttelsen af privatlivets fred.

Kirkeministeriets ovennævnte skrivelse af 27. januar 1961 har på den baggrund efter justitsministeriets opfattelse ikke længere karakter af en bindende tjenestebefaling, og der er efter det af kirkeministeriet oplyste ikke af ministeriet i øvrigt fastsat regler om tavshedspligt med hensyn til oplysninger om kirkelige handlinger.

4. Selv om en oplysning vedrører privatlivet, medfører dette ikke i sig selv, at den kan betegnes som en hemmelighed i den forstand, dette udtryk anvendes i straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. I forarbejderne til straffeloven anføres det således, at mange erhvervsforhold vedkommer offentligheden, hvorfor der anvarsfrit kan videregives oplysninger om dem. Der tænkes formentlig her i første række på oplysninger, som fremgår af offentligt tilgængelige registre eller håndbøger, eller som skal fremlægges eller offentliggøres. Noget tilsvarende må gælde med hensyn til oplysninger vedrørende enkeltpersoner, jfr. betænkningen om tavshedspligt side 85 f. Hertil kommer, at det følger af bestemmelsen, at en videregivelse skal være uberettiget for at videregivelsen kan anses som en strafbar krænkelse af bestemmelsen.